

Echte dokters huilen ook

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Warner Prevoo

Echte dokters huilen ook

Geschreven in samenwerking
met Karin Overmars

Ambo|Anthos
Amsterdam

Enkele namen en karaktereigenschappen van de betrokkenen zijn veranderd om hun identiteit te beschermen. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, is volkomen onbedoeld en berust geheel op toeval.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van
Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam

ISBN 978 90 263 4346 9
© 2018 Karin Overmars en Warner Prevoo
Omslagontwerp © Bart van den Tooren
Foto auteur © Sander Veeneman

Verspreiding voor België:
Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

While I thought I was learning how to live,
I have been learning how to die.

Leonardo da Vinci

1

‘Ik ga even een scannetje laten maken,’ zeg ik.

‘Hoezo?’ Yno kijkt op van zijn wiskundeboek. Hij zit aan de grote eettafel te leren.

‘Voor de zekerheid.’

Hij kijkt me onderzoekend aan.

‘Even uitsluiten dat ik kanker heb,’ zeg ik.

‘Papa!’

‘Maak je niet druk,’ zeg ik. ‘Ik ga even langs het ziekenhuis en ben zo weer thuis. Vanavond eten we Thais, oké?’ Ik rinkel met mijn fietssleutels. ‘Leg jij vast een biertje voor me koud?’

Yno knikt aarzelend.

Zo begon de nachtmerrie waarvan ik alles wist, tot het mijzelf overkwam en ik niets bleek te weten.

De periode voor ‘het scannetje’ had ik een vervelend kuchje. Ik sloeg er weinig acht op en dacht dat het stress was; op mijn werk was ik verwickeld in een vervelend arbeidsconflict. Na een week of zes, toen het hoesten maar niet overging, dacht ik aan een sinusontsteking. Bij zo’n ontsteking in de luchtwegen loopt er ongemerkt snot, slijm en pus in je luchtpijp, die daardoor geïrriteerd raakt. Geen moment kwam het woord ‘kanker’ in mij op.

Mijn huisarts dacht ook niet aan kanker. Ik was al vijftien jaar

patiënt bij hem, maar ik had hem nog nooit ontmoet. Nu besloot ik toch eens bij hem langs te gaan. Hij luisterde naar mijn longen. Hij klopte op mijn borstholte. Hij dacht aan een longontsteking. De hoest, de koorts, de vermoeidheid – het waren typische pneumoniekklachten die met een antibioticakuurtje snel opgelost moesten zijn. Maar de ellende bleek met paracetamol en antibiotica nauwelijks te bestrijden. Als dit een longsteking was, zoals ik maar bleef volhouden, had ik het wel heel zwaar te pakken.

En toen, op nieuwjaarsdag, werd ik wakker met felle koorts en het gevoel dat ik 's nachts was overreden door een legertank. Het was mijn eer te na om in bed te blijven liggen. Het nieuwe jaar moest worden ingeluid! Hoestend sleepte ik me 's middags naar Gruter, mijn stamcafé. Het traditionele nieuwjaarsdrankje smaakte naar slootwater. Het tweede glas sloeg ik af. Ineens drong het tot me door: dit was geen griepje. Ik kon maar beter in bed gaan liggen. En daarna moest ik maar eens een CT-scan laten maken. Meer voor de zekerheid dan uit oprechte bezorgdheid of vrees, want wat viel er te vrezen voor iemand die nooit ziek was?

‘Bel me even als je de uitslag hebt!’ roept Yno me na.

‘Doe ik!’

‘Niet vergeten, papa!’

Hij kent me. Hij weet dat ik de wereld om me heen vergeet als ik in het ziekenhuis toevallig tegen een collega of een patiënt aanloop en er een beroep op me wordt gedaan.

‘Als jij dat bier niet vergeet!’ roep ik terug.

Even later zit ik op de fiets. Het zweet breekt me uit. Het tochtje dat ik dagelijks afleg naar het ziekenhuis, van zo'n vier kilometer, is nu een helse beproeving. Een paar keer stap ik af om op adem te komen. Op het plein halverwege sta ik minutenlang over mijn stuur gebogen, hoestend en hijgend als een beest. Ik begin weer te fietsen. De vertrouwde contouren van het zandkleurige ziekenhuis doemen op in de verte, maar opnieuw is de benauwdheid zo hevig

dat ik moet afstappen. Het laatste stuk leg ik lopend af. Mijn T-shirt kleeft aan mijn rug, ademen lukt nauwelijks.

Uitgeput strompel ik over de afdeling. Gelukkig is het rustig; ik loop meteen door naar de verslagkamer. Daar zitten mijn collega's Tom en Aad, druk bezig met het beoordelen van CT-scans, op zoek naar afwijkingen.

Tom kijkt verbaasd op: 'Warner, wat doe jij hier?' Hij springt op om een stoel voor me te pakken. 'Ga thuis in bed liggen, man! Je bent nog hartstikke ziek.'

Ik wil iets zeggen maar begin onbedaarlijk te hoesten. Tussen twee ademeugen door leg ik uit dat ik een CT-scan van mijn longen wil laten maken. Tom knikt. Hij pakt de telefoon en overlegt met de afsprakenbalie. Het is geen probleem, ik kan meteen terecht. Gelukkig hoef ik maar een paar meter te lopen; de scanruimtes bevinden zich direct naast de verslagkamers.

Tanja en Monique, mijn laboranten, begrijpen er niets van als ze mij binnen zien komen in mijn trainingspak. Ze kennen mij alleen als 'hun' dokter. Nog nooit hebben ze mij in zo'n beroerde toestand gezien. Hijgend zit ik op de behandeltafel. Ze stellen geen vragen, ze kijken me vooral ongerust aan. Na weer een gierende hoestaanval haalt Tanja een glas water voor me. Ik veeg het zweet en de tranen van mijn gezicht, leun achterover en steek mijn arm uit. Monique prikt voor het infuus om de contrastvloeistof toe te dienen.

'Je kent de procedure,' zegt ze. 'Zullen we?'

Ik knik. Langzaam schuif ik de röntgentunnel in.

Na de scan loop ik direct terug naar de verslagkamer. Tom en Aad zitten al voor het beeldscherm – twee achterhoofden in opperste concentratie. Ik heb ze van tevoren gevraagd om even met mij mee te kijken. Ze zwijgen. Zonder iets te zeggen schuif ik een stoel tussen hen in.

Mijn blik blijft rusten op de linkerlongkwab. Daar zit een flinke vlek. Tom scrolt door naar het volgende beeld. Weer die vlek. Snel

scrollt hij verder. De tweedimensionale longbeelden schieten over het scherm; vanuit elke hoek is de schaduw in de onderkwab onmiskenbaar. Instinctief bereken ik de grootte van de tumor. Tom doet de meting op het digitale scherm: negen bij vier centimeter. Een joekel. Automatisch checkt hij de rest van de thorax. Ook op de rechterlong zijn afwijkingen te zien. Twee stipjes, speldknoppen – kleine tumoren. De lymfeklieren zijn ziekelijk opgezet en aangetast door uitzaaiingen. Ook is er een beeld te zien dat duidt op een genezende longontsteking.

Tom draait zich half naar me om. Als ik zijn asgrauwe gezicht zie en de verbijsterde blik in zijn ogen, dringt pas echt tot me door dat we niet kijken naar een van de vele CT-scans die wij beroepshalve voortdurend onder ogen krijgen, maar naar die van mijn eigen longen. De diagnose is onmiskenbaar: longkanker in een terminaal stadium.

Aad is de eerste die spreekt. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Laten we rustig blijven. Het ziet er niet goed uit. Ik stel voor dat we nog een keer kijken, zodat we heel precies kunnen beoordelen wat we zien.’

Niemand reageert.

‘Hier zit een grote tumor,’ en hij wijst naar het scherm. ‘En rechts...’

Aad staat abrupt op, mompelt een excuus en loopt naar de gang. De deur slaat met een klap achter hem dicht.

Tom durft mij niet aan te kijken. ‘Jezus,’ zegt hij dan. ‘Sorry, man. Hij heeft het even te kwaad, hij komt zo wel terug.’

Ik knik wezenloos.

‘Oké. Het ziet er slecht uit, maar laten we proberen ons hoofd erbij te houden.’ Hij draait zich weer naar het beeldscherm. ‘We lopen de hele serie nog eens na. Kun je het aan?’

Ik knik weer.

‘De grote tumor in de linkeronderkwab...’ gaat Tom verder, maar ik hoor al niet meer wat hij zegt. Ik staar verdoofd voor me uit. Terwijl mijn longscan in fragmenten over het scherm voor-

bijglijdt en Tom uiteenzet wat ik allang weet, denk ik maar één ding: Jesse bellen.

Jesse is de longarts met wie ik al jaren samenwerk. Een man uit de Bollenstreek; nuchter, direct, razendslim. Hij praat met zo'n slepende West-Hollandse tongval. Ik toets zijn nummer in. Het telefoongesprek is kort.

‘Even een CT-scan meekijken?’ vraagt hij. ‘Prima.’

‘Je moet direct komen.’

‘Kan het ook vanmiddag?’

‘Nee, Jesse. Nu, direct.’

Het blijft even stil.

Dan zeg ik: ‘Het gaat om mij, Jesse. Het is mijn scan.’

Nog geen halve minuut later staat hij naast me. Even legt hij een hand op mijn arm, dan neemt hij plaats voor het beeldscherm en scrolt langs de foto's. Zijn stem klinkt van heel ver weg; een paar keer beantwoordt hij een vraag van Aad of Tom.

Ik heb niet eens gemerkt dat Aad zich weer bij ons heeft gevoegd. Ik heb geen idee hoelang het overleg duurt. Een halfuur? Tien minuten? Af en toe vang ik flarden op: ‘Meerdere tumoren...’ hoor ik Jesse zeggen, en: ‘Door de grote tumor is een stuk long afgesloten...’ en: ‘Lymfklieruitzaaiingen...’ Ik weet het allemaal al. Dan zegt Jesse: ‘... Dat is dan stadium vier longkanker.’ En na een korte pauze: ‘Wat kan het anders zijn?’

Alle vier zitten we er verslagen bij.

‘Jezus,’ zeg ik. En dan, na een tijdje: ‘Hoe vertel ik dit aan Yno?’

De dood valt buiten mijn voorstellingsvermogen.

Jesse en ik zonderen ons af in mijn werkkamer. Er moet een behandelplan komen. We bespreken de opties. Collega's onder elkaar. En toch ook niet. Jesse is longkankerspecialist en voert vaker slecht-nieuwsgesprekken, maar niet eerder met een directe collega.

Er valt weinig te doen in stadium vier. Niets, in feite. Hooguit kun je een beetje chemotherapie proberen. Voor de vorm, en soms kun je de ziekte er enigszins mee remmen. Genezen is er niet meer bij. In dit stadium ben je eigenlijk opgegeven.

Hoewel het voor mij geen nieuws is, is er toch nog veel onduidelijk. We hebben alleen de CT-scan gezien, en dat is geen basis voor een definitieve diagnose. We moeten eerst het tumorweefsel bekijken, zodat kan worden vastgesteld om welke kankersoort het precies gaat.

‘We doen dus een bronchoscopie,’ zegt Jesse.

Ik knik. ‘Zo snel mogelijk.’

‘Een PET-scan,’ vervolgt hij, ‘die hebben we ook nodig. We weten niet of er nog andere uitzaaiingen in het lichaam zijn.’

Ik vecht tegen mijn tranen.

‘En ik zet je meteen aan het foliumzuur, ter voorbereiding op de chemotherapie,’ zegt Jesse.

‘Oké. Je stelt dus chemo voor?’

‘Als eerste stap lijkt me dat wel het verstandigst,’ zegt hij. ‘Hope-

lijk vermindert het foliumzuur de bijwerkingen en misschien remt het de celgroei af.’

Ik vraag me af of er een kans is dat ik ooit nog als dokter zal terugkeren in het ziekenhuis. Ik durf die vraag niet te stellen. Eerst moeten we bedenken hoe we de tumoren gaan behandelen. ‘Dat klinkt als een solide plan,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Het wordt dus chemotherapie. Is dat mijn enige optie?’

‘Ja.’ Jesse zwijgt even. ‘Mocht het biopt nou een andere mutatie aangeven, dan kunnen we het plan altijd aanpassen.’

‘Hoe groot is die kans?’

‘Heel klein,’ schat Jesse. ‘Je bent tweeënvijftig, je hebt gerookt... die kans is minimaal. Ga er maar van uit dat je bij de ruim negentig procent uit de statistieken hoort.’

‘Zo niet?’

‘Dan wordt het een heel ander verhaal en zijn er tal van mogelijkheden. Maar bij jou ga ik daar niet van uit. Helaas.’

Daar zitten we. Alles is gezegd. Ik staar naar het notitieblok waarin ik alles heb opgeschreven. Net als Jesse me sterkte heeft gewenst en opstaat, schiet me te binnen dat we iets belangrijks over het hoofd hebben gezien. ‘Wacht!’ zeg ik, terwijl ik snel een laatste aantekening maak. ‘We moeten ook een hersenscan laten maken.’

Jesse schudt zijn hoofd.

‘Bij stadium vier maken we geen MRI meer,’ zegt hij en zijn stem klinkt vreemd kalm.

In een reflex streep ik het woord ‘MRI-scan’ door; de pen beeft in mijn hand. Ik ben ongeneeslijk ziek. Ik kom alleen nog in aanmerking voor een palliatieve behandeling – hooguit om op de rem te trappen. Ik ben ten dode opgeschreven. Als ik een hersenuitzaaiing blijf te hebben, ben ik uitbehandeld. Dan lig ik in één klap op het schavot.

Jesse gaat weer zitten. Hij kijkt me recht in mijn ogen en zegt: ‘Ik vind dit ook heel moeilijk. Laat eerst alles bezinken. Het is te vroeg om in detail te treden; we moeten de weefselresultaten afwachten.’

De scopie en de PET-scan doen we zo snel mogelijk.' Hij staat op. 'Is er verder nog iets wat ik voor je kan doen?'

'Nee,' zeg ik. 'Dank je, Jesse.'

Bij de deur draait hij zich nog een keer naar me om. 'Ik zou je graag hoop geven,' zegt hij. 'Maar jij weet ook: we kunnen de dingen niet mooier maken dan ze zijn.'

Ik knik. Natuurlijk weet ik dat. Al zestien jaar lang heb ik als specialist dagelijks met de ziekte te maken. Al zestien jaar lang kijk ik het beest dat kanker heet in de bek. Kanker is het domein van mijn patiënten – en ik ben de dokter.

Maar vandaag, tijdens het overleg met Jesse, ben ik gewoon een bange gast in zijn trainingspak.

3

Ik moet wachten voor de open brug en werp een blik op mijn mobiel. Negen gemiste oproepen. Alle negen van Yno. Geschrokken schakel ik het mobieltje uit. Ik ben ruim drie uur van huis geweest, alleen voor dat 'scannetje'. Misschien nam ik eerder het woord 'kanker' zo nonchalant in de mond om iets te bezweren. Die arme jongen. Hoe vertel ik dit aan Yno? Hoe kan ik hem onder ogen komen?

Eenmaal thuis breekt mijn weerstand. Huilend als een wolf kruip ik de twee trappen naar mijn appartement op. Zodra ik de voordeur open, rent Yno op mij af. We vallen elkaar in de armen. We huilen. Eindeloos lang staan we daar, steeds weer fluister ik hetzelfde zinnetje: 'Ik heb kanker... Ik heb kanker...' En daarna schreeuw ik het, en weer, en weer, tot ik ten slotte moe geschreeuwd naast Yno op de bank neerval.

'Denk je dat het ook iets anders kan zijn?' vraagt hij na een tijdje.

'Sorry, Yn. Het spijt me zo.'

We kijken elkaar zwijgend aan.

Mijn vriendin Claudia komt die avond in allerijl naar huis gereden; ze verbleef drie dagen in een hotel voor een cursus. Ze huilt, we omhelzen elkaar, we zeggen dat we van elkaar houden. Daarna bel ik de familie. Mijn ouders en broertjes komen langs. De twee

schoonzussen melden zich. Helen, de moeder van Yno, is er ook. Het is een chaotische avond – ik weet niet meer of ik Claudia en Helen aan elkaar heb voorgesteld, of mijn familie weet wie Claudia is. Het maakt niet uit, we slaan de plichtplegingen over en vallen elkaar om beurten in de armen.

Het ongeloof overheerst. Klopt de diagnose wel? Kun je zomaar, zonder enige vooraankondiging, ongeneeslijk ziek zijn? Hoeveel heb ik nou helemaal gerookt in mijn leven? In een poging het onbevattelijke te bevatten, besluiten we uiteindelijk de wijn maar open te trekken en aan de drank te gaan. Het leven vieren, zogenaamd. Wat moeten we anders? Het voordeel van de alcohol is dat ik die eerste nacht wegzink in een diepe, droomloze slaap.

Mijn lichaam voelt aan als een vreemd object. Ik lig in bed en probeer me te herinneren wie ik ben. Dit lichaam, dat meer dan vijftig jaar lang heeft aangevoeld als het mijne, kan niet van mij zijn. Alles doet pijn. Mijn ledematen, mijn borst en schouders. Mijn hoofd. Zelfs mijn huid brandt. Als ik me voorzichtig op mijn zij draai, kerm ik van de pijn. Het is of mijn borstkas wordt verpletterd onder het gewicht van een gezinsauto. Ik lig, hoest, probeer te ademen. In een poging tot rust te komen sluit ik mijn ogen. Wie is de man die zo zwaar ligt te hijgen? Als ik het zelf ben, waarom doet dit lichaam dan niet wat ik wil?

Ik heb kanker. Dat is het. Ik vergeet het steeds. Elke ochtend als ik wakker word, moet ik mezelf er weer aan herinneren: o ja, ik was de man die bij dit zieke lichaam hoorde. Terwijl ik nogmaals probeer me op mijn zij te draaien, ga ik het lijstje met feiten af, dingen die ik zeker weet. Naam: Warner Prevoo. Leeftijd: tweeënvijftig. Zoon: Yno. Vriendin: Claudia. Beroep: interventieradioloog. Dit is mijn bed, ik lig in mijn slaapkamer, de geluiden op de achtergrond duiden op de ochtendrituelen van Yno en Claudia. Dit is mijn thuis, mijn leven.

Na een paar uur draaien en woelen besluit ik op te staan. Hoewel

ik uitgeput ben, doet het liggen me geen goed. Ik schuifel naar de badkamer. Om even bij te komen klamp ik me vast aan de wastafel. In de spiegel zie ik een betrekkelijk jong gezicht. Ook het verzwakte lichaam treft me als aardig gespierd en vitaal. Je ziet niet dat er binnen in mij iets kwaadaardigs groeit.

Ik stap onder de douche. Mijn rug protesteert. Langzaam draai ik mijn romp. Als de pijn is gezakt en mijn ademhaling weer regelmatig wordt, draai ik de kraan open. Het warme water stroomt over mijn gezicht, ik knijp mijn ogen dicht. Zeep, scheerschuim. Het ruisen van het douchewater brengt me tot rust. Heel even vergeet ik alles. Ik ben niemand, of mezelf, dat komt op hetzelfde neer. Geluidloos begin ik te huilen, wolken schuim aan mijn voeten.

De eerste week breng ik door in bed, ingeklemd tussen Yno en Claudia. Zij hebben zich ziek gemeld van school en werk. Als kleine kinderen verschansen we ons in een zelfgebouwd nest van donsdekens, kussens en plaids. De wereld buiten bestaat niet. In onze donzen cocon is het veilig en warm. We spreken weinig. Het wachten is op de PET-scan en de bronchoscopie met biopt, die uitsluitel zullen geven over het tumorweefsel en over mogelijke uitzaaiingen. Daar zal de behandeling van afhangen. Daarna zal de realiteit van de ziekte onze levens gaan beheersen – maar nu nog even niet.

Nu hoeft er niets. We liggen in bed. We drinken thee, we dommelen, we strelen elkaars handen. En we spelen urenlang spelletjes op de iPad. Onze favoriet is *The Room*, een mysterieus puzzelspel dat zich afspeelt in een spookhuis. Yno en ik breken alle records. Dat spel is enorm verslavend, je moet geheimen oplossen, sleutels zoeken en ingewikkelde sloten openen. Heerlijk: verstand op nul, niet nadenken, je verliezen in de fantasie.

Ik heb geen behoefte om me in de statistieken te verdiepen. Zoals elke dokter ken ik de Kaplan-Meier-curve, een tabel die aangeeft wat de statistische overlevingskansen zijn bij een bepaalde ziekte.

Je kunt in de oncologische onderzoeksliteratuur bijna geen artikel vinden waarin geen Kaplan-Meier-overlevingscurve opduikt, maar als patiënt heb je weinig aan die cijfers. Specifieke prognoses kun je niet geven. Hooguit kun je de bekende clichés van stal halen: elk mens is anders, elke ziekte ontwikkelt zich anders, elk lichaam reageert anders op de behandeling.

Evengoed kan ik mezelf moeilijk voor de gek houden. Ik ken de overlevingscijfers uit mijn hoofd. Slechts drieëntwintig procent van de longkankerpatiënten in stadium vier leeft nog na een jaar. Na vijf jaar leeft nog twee procent.

De chemotherapie die Jesse heeft voorgesteld is eerder een godsgreep dan een reële kans op genezing. Ik ga hoe dan ook een loodzware tijd tegemoet. Chemotherapie is een extreem ingrijpende behandeling, dat weet ik helaas maar al te goed. Van de foliumzuurtabletjes die ik alvast ben gaan slikken om het proces draaglijker te maken, moet je geen wonderen verwachten. Ik zal van geluk mogen spreken als ik nog een jaar te leven heb.

Zo wil ik niet denken. Ik houd me vast aan de woorden van Aad, mijn maat uit het ziekenhuis. Een dag na de diagnose belde hij me op. ‘Hoezo, twee procent overlevingskans?’ zei hij. ‘Het is vijftig procent, hoor.’

‘Dat snap ik even niet, Aad.’

‘Nou: je gaat dood of niet. Vijftig procent kans. Dat geldt eigenlijk voor iedereen.’

Dat vind ik een mooie gedachte. Eigenlijk is er niets veranderd, want ik heb altijd geweten dat ik doodga, ik wist alleen niet wanneer – net als ieder ander. Niemand gelooft bovendien écht dat hij doodgaat; de dood is een vaag concept waarvan je eerst bewijs wilt zien voordat je erin gelooft. En zelfs dan, als iemand in je omgeving overlijdt en het bewijs is geleverd, lijkt het jouzelf niet te kunnen treffen. Nooit. Onmogelijk. Alleen anderen hebben de pech dat ze sterfelijk zijn; jijzelf niet.

De naïviteit, de onbevangenheid, de ontkenning van de dood –

die ben ik nu allemaal kwijt. Sinds de diagnose is mijn dood van een fantoom in een feit veranderd.

Alcohol helpt. 's Avonds stroomt mijn huis vol met mensen. Aan de telefoon vragen mijn vrienden allemaal: 'Wat kan ik voor je doen?' en mijn antwoord luidt steevast: 'Langskomen!' Ik wil samen zijn met de mensen om wie ik geef. En ze komen, allemaal. Bezorgde vrienden, geschokte collega's, verloren gewaande dispuutgenoten en aangeslagen familieleden zoeken me op en steken me een hart onder de riem. Helen, de moeder van Yno, brengt op haar beurt ook weer een groep vrienden mee. Al deze bij elkaar geraapte mensen vormen binnen de kortste keren een hechte groep.

Overdag lig ik in bed, maar de avonden hebben een verkwikkend effect op me. Mijn vrienden geven me energie. Zij laten me de vermoeidheid vergeten; zij laten me alles vergeten: de tijd, de angst, de realiteit. Even ben ik de hoofdrolspeler in een film die elke avond wordt afgedraaid, steeds met een andere cast, steeds in hetzelfde decor.

Tegen vijven gaat de deurbel en dan gaat het los. De een na de ander stommelt de twee trappen naar mijn appartement op. Steevast verwelkom ik hen boven aan de trap met de uitroep: 'Dit kan toch niet! Hoe kan dit geweldige lichaam nou kanker hebben?', gevolgd door een omhelzing en de nodige tranen. Allemaal nemen ze lekkere dingen mee. Wijn, bier en gin, kazen, hele ibericohammen slepen ze mee. Het lijkt wel feest. Het *is* ook feest, want hoelang kun